

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Mróz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej -----

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2017 r., 1 czerwca 2017 r.

sprawy

J. K. (1) (K.)

s. J. i H. z domu F.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 stycznia 2017r. w G. na ulicy (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował ostrożności i nie dostosował prędkości do panujących warunków ruchu, w wyniku czego na prostym odcinku drogi stracił panowanie nad kierowanym pojazdem, zjechał na chodnik znajdujący się po prawej stronie jezdni, gdzie przodem pojazdu potrącił prawidłowo idącego pieszego R. M., który na skutek zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci złamania żebra VIII po stronie lewej, skręcenia kręgosłupa w odcinku szyjnym, stłuczenia okolicy biodra lewego, a obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała u R. M. na okres powyżej 7 dni, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk i art. 178 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego J. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 177 §1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, przyjmując dodatkowo że oskarżony zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym naruszył nieumyślnie i za to na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszają na okres próby 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B prawa jazdy na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 43 § 3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy;

V. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego J. K. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. M. kwoty 127,37 (sto dwadzieścia siedem

37/100) złotych oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. M. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych;

VI. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz R. M. kwotę 1081,46 zł tytułem poniesionych wydatków poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika;

VII. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa w całości wymierzając mu opłatę w wysokości 120 zł.

Sygn. akt II K 153/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

28 grudnia 2016 r. R. Ż. sprzedał oskarżonemu J. K. (1) samochód marki S. (...). 14 stycznia 2017 r. około godziny 22 oskarżony jechał tym samochodem w G., ulicą (...) w kierunku K. bez włączonych jakichkolwiek świateł. Tą samą ulicą, chodnikiem szedł, prowadząc rower R. M.. W związku z opadami śniegu jezdnia była śliska i oskarżony w pewnym momencie wpadł w poślizg. Za oskarżonym, samochodem razem jechali J. K. (2), jako kierujący oraz K. P.. Po wpadnięciu w poślizg samochód oskarżonego został obrócony o 180 stopni i tyłem wjechał na chodnik, uderzając lewą stroną w rower i R. M.. W wyniku uderzenia pokrzywdzony upadł pod ogrodzeniem, w które także uderzył i uszkodził je oskarżony. Odgłos uderzenia usłyszał idący z córką ulicą (...). Miejsce zdarzenia było dobrze oświetlone. Oskarżony po uderzeniu w pieszego, ślizgając się wyjechał spod ogrodzenia i pośpiesznie odjechał w tym samym kierunku, pomimo krzyków i gestów pokrzywdzonego oraz D. W. aby się zatrzymał. K. P. powiadomił policję i pogotowie o zdarzeniu. O przebiegu zdarzenia świadkowie zdali relację przybyłemu na miejsce patrolowi policji. Pokrzywdzony został także zaopatrzony medycznie przez pogotowie i z bólem lewym bokiem udał się do domu. Następnego dnia R. M. udał się na miejsce wypadku szukając czapki i znalazł tam tablicę rejestracyjną samochodu, który go potrącił o wyróżniku (...) 22 LR. Tablicę tę zaniósł do Komisariatu Policji w G.. W związku z nieustępującymi dolegliwościami R. M. udał się do Poradni Chirurgicznej SP ZOZ w G., gdzie stwierdzono u niego złamanie VIII żebra strony lewej, skręcenie kręgosłupa szyjnego oraz stłuczenie lewego biodra. obrażenia te spowodowały u niego naruszenie czynności narządów ruchu i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni. R. M. w chwili wypadku był trzeźwy.

dowód: protokół z użycia alkosensora – k.4,

notatka urzędowa – k.1,2,3,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 83,

zeznania św. R. M. – k.84,

zeznania św. G. G. – k.96,

zeznania św. K. P. – k.96-97,

zeznania św. K. K. – k.97,

zeznania św. D. W. – k.97,

zeznania św. R. Ż. – k.84,

protokół oględzin samochodu – k.17-18,

szkic miejsca zdarzenia – k.19,

dokumentacja fotograficzna – k.20,

dokumentacja medyczna – k.21,63-71,79-81,

opinia biegłego – k.23.

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, wyjaśniając, że po wpadnięciu w poślizg na ulicy (...) w G. uderzył w ogrodzenie, a następnie odjechał stamtąd kontynuując jazdę w tym samym kierunku.

Oskarżony J. K. (1) jest kawalerem, ma dwojkę dzieci w wieku 6 i 10 lat, na które łoży alimenty w kwocie 1200 zł miesięcznie dziecko. Posiada zawodowe wykształcenie, jest rolnikiem. Utrzymuje się z pracy na gospodarstwie rolnym o powierzchni 7 hektarów, którego jest właścicielem. Dochód miesięczny deklaruje na 2000 zł. Oskarżony nie był karany sędownie.

dowód: wyjaśnienia osk.– k.83,

dane osobopoznawcze – k.33,

dane o karalności – k.32.

Sąd zważył co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu wyrokiem przestępstwa z art.177 §1 kk w zw. z art.178 §1 kk nie budzą wątpliwości.

W postępowaniu bezspornie wykazano, że oskarżony w czasie i miejscu opisanym w akcie oskarżenia, naruszając nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, poprzez niezachowanie należytej ostrożności podczas prowadzenia samochodu w trudnych warunkach drogowych utracił nad nim panowanie i uderzył nim w idącego prawidłowo chodnikiem pieszego R. M.. W wyniku tego uderzenia pokrzywdzony doznał obrażeń ciała określonych w art.157 §1 kk. Tym samym oskarżony wypełnił ustawowe znamiona czynu określonego w art.177 §1 kk. Zgodnie z tym przepisem kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art.157 §1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Z kolei postępowanie przed Sądem istotnie dowodowo poszerzone w stosunku do postępowania przygotowawczego wykazało także, że oskarżony po spowodowaniu wypadku drogowego zbiegł z miejsca zdarzenia. Okoliczność tę, istotną z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego (zastosowania art.42 §2 kk), tenże od początku postępowania kwestionował. J. K. (1) tłumaczył zatem, że po uderzeniu w ogrodzenie, nie sprawdzając uszkodzeń w samochodzie kontynuował jazdę w obranym wcześniej kierunku, nie mając świadomości, że potracił pieszego.

Tymczasem okoliczności zdarzenia, w tym obserwowane przez świadków, których wiarygodność w ocenie Sądu nie budzi żadnych wątpliwości wskazują, że oskarżony wiedział, że uderzył samochodem w pieszego (jego rower), a mimo to w pośpiechu odjechał z miejsca zdarzenia, nie mając przy tym włączonych świateł. Wskazać zatem należy na miejsce wypadku, które pomimo nocnej pory jest dobrze oświetlone, jezdnia i chodnik są tam szerokie, ul. (...) w G. jest jedną z głównych arterii miasta. Jadący za oskarżonym, jako pasażer innego samochodu K. P. widział idącego chodnikiem pieszego jeszcze przed potraceniem. Zeznał też, że oskarżony miał pieszego przed sobą w bliskiej odległości, jeszcze zanim obróciło jego samochód. Natomiast uderzenie w pieszego nastąpiło od razu po obróceniu samochodu. Powyższe oznacza, że oskarżony miał pieszego w polu widzenia kiedy jeszcze jechał przodem. Wreszcie oskarżony lewym tylnym bokiem auta uderzył bezpośrednio w rower, który prowadził pokrzywdzony. Ma to o tyle znaczenie, że uderzeniu karoserii w rower musiał towarzyszyć metaliczny dźwięk, doskonale słyszalny we wnętrzu samochodu. Tym bardziej, że oskarżony uderzył karoserią po lewej stronie, po stronie kierowcy. Uderzenie przy tym musiało być stosunkowo silne, skoro pokrzywdzonego odrzuciło pod ogrodzenie i spowodowało u niego obrażenia ciała, a w jego wyniku od

samochodu oskarżonego odpadła tablica, którą później przypadkowo odnalazł pokrzywdzony, i co pozwoliło później ustalić tożsamość sprawcy.

Istotnymi przy ustalaniu okoliczności ucieczki oskarżonego są i zeznania D. W.. O ile bowiem oskarżony mógł nie słyszeć krzyków o zatrzymanie się ze względu na raptowne odjeżdżanie z miejsca zdarzenia, na podwyższonych obrotach o tyle powinien zauważyć D. W., który był w bezpośredniej od niego odległości i rękoma dawał mu znaki, aby się zatrzymał. Charakteru ucieczki zachowaniu oskarżonego nadaje i sposób odjechania spod ogrodzenia (bez wysiadania z samochodu i sprawdzenia skutków wjechania na chodnik i w ogrodzenie, uderzenie w znak drogowy, z ponownym wpadaniem w poślizg, na podwyższonych obrotach, bez włączonych świateł). Wszystkie te okoliczności wskazują, że oskarżony nie chciał, aby go zatrzymano, bądź ustalono jego tożsamość bezpośrednio na miejscu zdarzenia. Jego wyjaśnienia w tym zakresie są wykrętne, zmierzają do umniejszenia jego odpowiedzialności karnej.

Art.178 §1 kk (w brzmieniu od 1.06.2017 r.) stanowi, że skazując sprawcę, który popełnił przestępstwo określone w art.173, art.174 lub art.177 znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, sąd orzeka karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, a w wypadku przestępstwa określonego w art. 177 § 2 w wysokości nie niższej niż 2 lata, do górnej granicy tego zagrożenia zwiększonego o połowę. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że dla przyjęcia kwalifikacji prawnej obejmującej przepis art.178 §1 kk z powodu zbiegnięcia z miejsca zdarzenia niezbędne jest przypisanie sprawcy umyślności co do tego, iż przez zbiegnięcie zmierzał on do uniknięcia odpowiedzialności za zachowanie, które wyczerpało znamiona ustawowe przestępstw stypizowanych w art.177 kk. Przyczyną leżącą zaś u źródeł zbiegnięcia, czyli samowolnego oddalenia się sprawcy z miejsca popełnienia czynu zabronionego, winna być chęć uniknięcia odpowiedzialności karnej, a więc ukrycia przed organami powołanymi do ścigania samego faktu jego popełnienia bądź dodatkowo obciążających sprawcę okoliczności (często nietrzeźwości, ale też na przykład braku uprawnień niezbędnych do kierowania pojazdem).

W realiach sprawy sytuacja taka w ocenie Sądu miała miejsce. Oskarżony widział pieszego na chodniku, poczuł uderzenie w niego swoim samochodem, a następnie pospiesznie z miejsca zdarzenia się oddalił nie zważając na próby zatrzymania go. Jego tożsamość jako sprawcy wypadku pozostawała nieznana organom ścigania (ani stan jego trzeźwości). Z tych względów Sąd przyjął, że oskarżony wypełnił ustawowe znamiona czynu z art.177 §1 kk w zw. z art.178 §1 kk.

Zgodnie z przepisami art.53 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§ 1); §2 stanowi zaś, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia cięższych na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Uwzględniając powyższe dyrektywy Sąd uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności (rodzaj kary determinowała treść art.178 §1 kk) wymierzona oskarżonemu z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 1 roku (minimalny), przy przyjęciu pozytywnej prognozy kryminologicznej wdrożą oskarżonego J. K. (1) do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, w szczególności w zakresie przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu stopnia zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu, które były znaczne, kara ta będzie współmierną odplatą za jego popełnienie. Oceniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, Sąd wziął pod uwagę katalog okoliczności o tym decydujących, tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra (ludzkie zdrowie), a przede wszystkim charakter obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonego, a także rodzaj naruszonych przez oskarżonego reguł ostrożności (brak zachowania szczególnej ostrożności podczas przejeżdżania przez zaśnieżoną ulicę i wpadnięcie w poślizg) i stopień ich naruszenia (nieumyślnie). Przy ocenie stopnia społecznej

szkodliwości czynu Sąd wziął też pod uwagę sposób i okoliczności jego popełnienia, tj. trudne warunki atmosferyczne oraz fakt niedawnego zakupu samochodu, którym oskarżony spowodował wypadek. Oceniając stopień naruszonych przez oskarżonego reguł ostrożności Sąd zważył i na to, że oskarżony nie przekroczył administracyjnie dozwolonej w miejscu zdarzenia prędkości, a w poślizg wpadł wskutek niewłaściwych manewrów. Stąd w ocenie Sądu naruszenie przez oskarżonego reguł ostrożności nie było znaczne, a przy tym i nieumyślne. Wpływ na wymiar kary miała i nadto treść art.178 §1 kk, który to podnosi dolną i górną granicę ustawowego zagrożenia za czyn z art.177 §1 kk. Sąd zważył nadto, na uprzednią niekaralność oskarżonego.

Przy wymiarze środka karnego, tj. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B prawa jazdy na okres 3 lat, Sąd miał na względzie treść art.42 §2 kk, stanowiącego, o obowiązkowym, nie krótszym niż trzyletni zakazie prowadzenia pojazdów w razie zbiegnięcia sprawcy z miejsca zdarzenia określonego w art.173, art.174 lub art.177 kk.

W związku z treścią pkt. III wyroku Sąd, na podstawie art.43 §3 kk nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy.

Wobec należytego wykazania przez pokrzywdzonego szkody oraz złożenia wniosku o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w trybie art.46 §1 kk Sąd orzekł jak w pkt. V wyroku.

W związku z poniesieniem przez oskarżyciela posiłkowego uzasadnionych wydatków, w tym związanych z ustanowieniem pełnomocnika Sąd orzekł jak w pkt. VI wyroku.

Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia treść przepisów prawa cyt. w punkcie VII wyroku, a nadto sytuacja materialna oskarżonego.

Stosownie do treści art.423 §1a kpk oraz art.424 §3 kpk, w związku ze złożeniem wniosku przez obrońcę oskarżonego o uzasadnienie wyroku jedynie w części dotyczącej rozstrzygnięcia w zakresie okoliczności wskazanych w art.178 §1 kk (ucieczki z miejsca wypadku) Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tych tylko części wyroku, których wniosek dotyczy.